

SNUFF

BRONJA HOFFSCHLAG

KOUD STAAL – SIXTEN JINKS

Recensie door: Inger Heimersson

Met zijn verpletterende thrillerdebuut **'Koud Bloed'** en rocksterachtige imago bracht de in Stockholm geboren **Sixten Jinks** (28) in 2012 in zijn eentje een ware aardverschuiving teweeg in de wereld van de Scandinavische literatuur. Jinks werd verguisd en geprezen om zijn unieke stijl en manier van vertellen.

Literatuur of niet, inmiddels zijn er ruim twee miljoen exemplaren van het boek verkocht in veertien verschillende landen en zijn de onderhandelingen over de filmrechten in volle gang.

'Koud Staal' is het tweede deel in de **'Koud Zuid'** serie.

Met de rauwe, harde taal, die we van Jinks gewend zijn, schetst hij wederom een realistisch beeld van de naargeestige, gewelddadige onderwereld van Stockholm-Zuid, waarbij hij krachttermen niet schuwt en veel gebruik maakt van staccatozinnen.

Zoals Jinks het zelf verwoordde in een interview: "De tijd dat Zweden nog het land van Pippi Langkous was, ligt ver achter ons. In Stockholm-Zuid hebben we geen kleine meisjes met vlechtjes meer. Hier hebben we grote jongens met guns. Wat ik beschrijf in mijn boeken is gewoon de realiteit van de straat. Het is wat ik tegenkom als ik sigaretten ga halen of op stap ga met vrienden. Zweden in het heden."

Waar andere auteurs een goed doordacht plot geleidelijk ontsluiëren, doet Sixten Jinks verslag van "hoe het leven is", waarbij hij regelmatig een bom laat vallen of een mokerslag uitdeelt die stuk voor stuk nadreunen en een onuitwisbare indruk maken.

In **'Koud Staal'** confronteert enfant terrible Jinks de lezer opnieuw met harde woorden, een nog hardere waarheid en de wantoestanden van de huidige maatschappij.

De weinig sympathieke hoofdpersoon uit **'Koud Bloed'**, drugsdealer Marcus Hanson, keert na vijf jaar gevangenisstraf terug naar zijn oude buurt in Stockholm-Zuid. Dat hij op de eerste bladzijde van **'Koud Staal'** alweer met zijn neus in het witte poeder zit, zelfs nog voordat de vriend die hem ophaalt weg kan rijden bij de gevangenis, is een weinig subtiële hint dat Hanson geenszins van plan is om zijn leven te beteren.

Tegen een decor van grof geweld, veel drugs, vrouwelijk schoon en snel geld probeert Hanson zijn oude positie in de onderwereld terug te

claimen, maar dan blijkt dat zijn plaats is ingenomen door een nieuwe speler op het veld en dat Hanson het respect en aanzien dat hij ooit genoot, zal moeten terugverdienen.

De nieuweling is echter niet van plan om een stap terug te doen en is bereid om over lijken te gaan om te voorkomen dat Marcus Hanson zijn comeback maakt.

Spannend, rauw en keihard tot op de laatste pagina.

Met de Sixten Jinks sneltrein dendert de lezer door 268 pagina's heen, zonder tussenstops of overbodige versiersels.

Jinks is een schrijver die heftige emoties oproept met zowel zijn verhalen als zijn ongenueanceerde schrijfstijl. Je houdt van hem of je haat hem: Jinks lijkt geen ruimte te willen laten voor een tussenweg.

Zoals hij zelf zegt: "Ik doe gewoon mijn ding en subtiliteit en lange, literaire zinnen laat ik graag aan anderen over."

Waardering: 9/10

* Bron: Aftonbladet, Stockholm, 13 juli 2013

Als hij weer bij bewustzijn komt, is de pijn in zijn hoofd bijna ondraaglijk. Even is dat het enige dat zijn hersenen kunnen registreren. Alles is vaag en wazig. Traag en moeizaam komt zijn brein op gang, als een auto die aangeduwd moet worden om te kunnen starten. Hij begint tot de conclusie te komen dat dit gewoon de zoveelste dag in zijn leven is, waarop hij wakker wordt met een kater van de vorige nacht. Even blijft hij roerloos liggen en probeert de moed te verzamelen om op te staan. Hij weet niet hoeveel tijd er is verstreken sinds het laatste dat hij zich kan herinneren. Wat kan hij zich eigenlijk nog herinneren?

Vaag... Flarden... Donker...

Iets met stapels boeken en een nerveuze man, die op zijn zenuwen had gewerkt. Iets met foto's en blond meisje, van wie hij de naam is vergeten. En een donkerharige, jonge vrouw in het zwart.

Zwart, zoals zijn belevingswereld, zolang hij zijn ogen dicht houdt.

Hij ligt plat op zijn buik. De houding is ongemakkelijk en de vloer onder hem is hard en koud. Langzaam komt het besef dat dit niet voelt als een ondergrond, waarop hij al eens eerder is ontwaakt. Dat betekent dat dit niet zijn huis is.

Snel doet hij zijn ogen open, maar hij ziet niets. Alles om hem heen is zwart. Hij knippert een paar keer en draait dan zijn hoofd een stukje, zodat hij om zich heen kan kijken om zich te oriënteren.

Het blijft donker.

Hij weet niet waar hij is, maar het ruikt er muf en het is er koud. Hij zucht en heft zijn pijnlijke hoofd verder op.

Er strijkt iets langs zijn wang. Het voelt als textiel.

Pas als hij een hand naar zijn hoofd wil brengen om, wat het ook is, eraf te trekken, merkt hij dat zijn handen op zijn rug zijn gebonden. Het voelt ruw. Touw misschien. Het snijdt pijnlijk in zijn polsen, zodra hij zich los probeert te maken. Hij probeert zijn handen te draaien, zijn polsen te buigen en zijn handen smaller te maken door zijn duimen tegen de palmen van zijn handen te drukken. De verbazing over zijn benarde situatie begint af te nemen en slaat om in woede.

Waarschijnlijk leek dit de afgelopen nacht een goed idee. Een geintje van vrienden of kennissen. Hij herinnert zich een kennis, die een jaar of twee geleden na een feestje eens wakker was geworden met een roze hanenkam en een grote veiligheidsspeld door zijn neusvleugel. Dat had ook een goed plan geleken om half vier 's morgens, na een paar kratten bier.

“Maak me nou maar los,” zegt hij. Er komt geen reactie. Hij spitst zijn oren en luistert, maar een antwoord of gelach blijft uit. Zijn boosheid lost op in het niets en hij merkt dat hij zenuwachtig begint te worden.

Het is niet alleen het touw, maar ook de volledige duisternis en stilte om hem heen. Hij voelt zijn maag samentrekken en zijn nervositeit langzaam maar zeker overgaan in angst.

Dan herinnert hij zich vaag een blauwe bestelbus, waar hij langs was gelopen en twee mannen, die hem hadden aangesproken om de weg te vragen. Voordat hij hier goed over na kan denken, wordt zijn aandacht getrokken door iets anders.

Zijn adem stukt en zijn hart slaat een slag over, zodra hij iets hard in zijn rug voelt prikken en hij zich realiseert, dat het weinig anders kan zijn dan de loop van een vuurwapen. Het koude metaal is duidelijk voelbaar door de dunne stof van zijn shirt en wordt dan tergend langzaam langs zijn ruggengraat omhoog bewogen.

Hij rilt even als het metaal over de blote huid van zijn nek glijdt. Dan blijft de loop bewegingsloos, maar dreigend rusten op zijn achterhoofd. Hij probeert iets te zeggen, maar zijn stem weigert dienst en hij doet zijn mond weer dicht.

De stilte is ijzingwekkend en beladen. Als hij goed luistert, kan hij de zware, onregelmatige ademhaling horen van degene die het vuurwapen op hem gericht houdt.

Hij vraagt zich af of hij dit gaat overleven. Of er meer zijn dan alleen degene achter hem.

Weer herinnert hij zich de bestelbus. Twee mannen die de weg hadden gevraagd. Twee. Misschien zijn er zelfs meer dan twee. Hij probeert te bedenken wie 'ze' zijn, wat 'ze' van hem willen en vooral of 'ze' hem laten gaan, als 'ze' dat eenmaal hebben.

Zijn paniekgevoel wordt geleidelijk heviger, naarmate de stilte steeds langer voortduurt. Een paar minuten geleden dacht hij nog dat het een *practical joke* was van zijn vrienden. Frustrerend, dat wel, maar over het algemeen niet zo heel gevaarlijk, als je openstond voor uiterlijke veranderingen. Resultaten van een uit de hand gelopen nacht met teveel bier of drugs of tequila shots of wat dan ook. Een teveel aan iets, in ieder geval. Iets dat hij zich niet meer herinnerde. Niets nieuws onder de zon.

Geruststelling, totdat hij zich de bestelbus herinnerde, maar zich niks voor de geest kan halen, dat zich daarna heeft afgespeeld. Inmiddels is hij dat stadium van kinderlijke naïviteit ruimschoots voorbij. Zelfs als hij niets meer van de bus had geweten, zou hij zich nu gaan realiseren dat geen van zijn vrienden slim of nuchter genoeg is om een dergelijke stunt uit te halen, zonder zichzelf te verraden.

Hij dwingt zichzelf om zo rustig mogelijk te blijven liggen en denkt na. In gedachten gaat hij films en krantenartikelen na, in een poging te bedenken hoe hij het beste kan handelen. Hij mag niet in paniek raken.

Dat is het allerbelangrijkste nu: rustig blijven en niets zeggen, zolang hem niets gevraagd wordt. Goed nadenken over iedere actie en reactie. Eerst denken, dan pas praten of handelen. Geen snelle of onverwachte bewegingen maken. Hij moet ervoor zorgen dat hij niets doet, vraagt of zegt, dat de ander zou kunnen zien als een reden om die trekker over te halen.

De loop van het vuurwapen rust nog altijd op zijn achterhoofd.

Hoe lang zou de ander dit volhouden? vraagt hij zich af.

Als de spanning en stilte hem teveel worden, vraagt hij dan toch aarzelend: "W-wat moet je van me?" Hij hoort zelf de trilling in zijn stem.

"Kop dicht!" snauwt een mannenstem.

Hij graaft in zijn geheugen, maar herkent de stem niet. Als het wapen waarschuwend nog harder tegen zijn schedel wordt gedrukt, slikt hij een tweede vraag in. Tevergeefs probeert hij opnieuw om zijn handen te bevrijden. Het touw rond zijn polsen kerft met een brandende pijn dieper in zijn huid, maar hoe hij ook trekt, wrikt en wringt, er is geen beweging in te krijgen.

"Hoe voelt dat nou...?" vraagt de stem.

Er valt opnieuw een stilte.

Hij durft niet te antwoorden of verder te vragen. Hij kan niet inschatten wat de ander zou kunnen doen besluiten om te schieten.

Het is goed mogelijk dat het wapen alleen maar bedoeld is als dreigement. Bluf om iets af te dwingen, maar –

"Hoe voelt dat nou...?" herhaalt de ander.

Hij slikt.

Hoe groot is de kans dat iemand hem echt dood wil?

Hij weet dat hij niet altijd vrienden heeft gemaakt met zijn gedrag en houding, maar kan zich niets herinneren dat het pistool tegen zijn hoofd tot gevolg zou moeten hebben. Zijn adem stukt, als de man achter hem opnieuw het woord neemt en eindelijk zijn zin afmaakt.

"... om zelf een hoofdrol te spelen in je nieuwe thriller?"

WAT VOORAF GING...

JULI 2013: 1 DAG EERDER

Sixten Jinks verfrommelde zijn editie van de *Aftonbladet* tot een enorme prop en gooide die naast zich op de achterbank van zijn Audi. "Hoeveel heb je dat mens betaald voor die recensie?" vroeg hij.

Zijn goede vriend Axel Lund zat achter het stuur en antwoordde: "Oh, een paar honderd kronen. Die heb je zo terug verdiend. Hou de verkoop maar in de gaten, volgende week."

"Doe ik," zei Sixten en keek even door het geblindeerde zijraam, toen Axel abrupt op de rem trapte.

"Jij hebt zo'n mazzel met dat netwerk van mij," zei Axel, zonder enige valse bescheidenheid.

"Waar ken je haar nou weer van?" vroeg Sixten.

"Van de schoolkrant. Inger schreef stukjes en ik ronselde sponsors." Axel keek naar buiten. "Jezus, man! Het lijkt wel, alsof ze in de rij staan voor een rockconcert. Komt Metallica of zo?"

Sixten lachte. "*Fuck* Metallica, man. Koud product, weet je wel?"

"Mooie titel voor je volgende boek," merkte Axel op. "Goed bezig, jij!"

Sixten schudde zijn hoofd. Hij keek naar de menigte en trok toen een misprijzend gezicht. "Het ziet er niet naar uit dat ik hier over een uurtje klaar ben," klaagde hij. "Het begint me teveel op werken te lijken, man. Geef 's een snuif."

Axel viste een klein zakje wit poeder uit de binnenzak van zijn jack.

Sixten begon een bankbiljet op te rollen. Hij pakte de cocaïne aan en nam een snuif. Het brandde en even had hij het gevoel dat zijn hersens ieder moment konden exploderen.

"*Fuck!*" zei hij en wreef over zijn neusbrug.

"Ik zei toch dat het goed spul is?" teemde Axel triomfantelijk. "Geef 's hier."

Sixten gaf hem het zakje en het bankbiljet. "Ik bel wel als ik hier klaar ben," zei hij toen. Hij pakte zijn sigaretten, stak er één op en opende het portier van de auto een stukje.

"Hoe staat het trouwens met je volgende boek?" wilde Axel weten.

"Deze is net uit," antwoordde Sixten, met de klink van het portier nog in zijn hand. "Ik wil gewoon even een maand niks doen."

"Als die trilogie klaar is mag je van mij de rest van je leven niks doen, man, maar je moet het ijzer smeden als het heet is," zei Axel.

“Ik weet nog niet precies wat ik wil met deel drie,” loog Sixten.

“Drugs, vrouwen, snel geld, wapens. *Never change a winning team.*” Axel haalde zijn mobiele telefoon uit het dashboardkastje, controleerde zijn berichten en begon te sms'en. “Pretentieloos entertainment, man.”

“Ik dacht erover om... weet ik veel... om een wat *socialer* onderwerp te nemen, dit keer.” Zodra hij Axels mondhoeken zag zakken, vervolgde hij haastig: “Niet dat het *heel* erg anders wordt, hoor, maar *human interest* doet het altijd goed.”

“Ik herhaal: drugs, vrouwen, snel geld, wapens. Geen tranentrekkers en vooral geen – ik herhaal: *geen* diepzinnige toestanden.” Axel gooide zijn peuk door een kiertje van het raam. “De mensen willen Sixten Jinks die schrijft als Sixten Jinks. De Stones zijn de Stones en die moeten ook geen Mozart gaan spelen.”

“Dat betekent niet dat ze geen piano kunnen gebruiken,” antwoordde Sixten. “Ik weet nog niet precies waar ik heen wil met het laatste deel... Misschien kan ik Marcus Hanson dit keer een bijrol geven en een ander personage uitdiepen.”

“Marcus Hanson *is* deze serie,” merkte Axel op. “En als je dan per se sociaal bezig wilt zijn en de dramakant op wilt, doe dan in elk geval iets met dode kinderen of zielige meisjes in een martelkelder of zo... Of doe meer seks. Seks is sociaal.”

“Dag, Axel,” zei Sixten en deed het portier verder open.

“Dode hoeren! Die doen het ook goed! Naakt wijf op de voorkant en kassa!”

Sixten zette één voet op straat en zei weer: “Dag, Axel.”

“Binnenkort heb ik een publiciteitsstunt, man. Je gaat je ogen niet geloven!” beloofde Axel.

“Ik kan niet wachten,” schamperde Sixten, stapte uit, zette de capuchon van zijn sweater op en kreeg nauwelijks de kans om de deur dicht te gooien, voordat Axel het gaspedaal intrapte en wegreed.

Twee agenten passeerden en keken argwanend van de wegscheurende Audi naar Sixten.

Hij negeerde hen en keek naar het enorme bord naast de ingang van de boekenwinkel, waarop zijn portret stond en de tekst:

Vandaag signeert

SIXTEN JINKS

Auteur van 'Koud Staal' en 'Koud Bloed'

15.00 – 17.00 uur

Hij bleef het vreemd vinden om zijn eigen hoofd te zien afgebeeld op die posters, flyers en reclameborden en om zijn naam te zien op plaatsen, waar die niet leek te horen: in kranten, in literaire tijdschriften en vooral op de voorpagina's van de roddelbladen.

Weer keek Sixten naar de menigte.

Eén vrouw viel hem meteen op tussen alle felgekleurde T-shirts. Ondanks dat het vrij warm was, droeg ze een lange, zwarte jurk onder een open hangende leren jas die bijna tot op de grond hing. Ze had lang, ravenzwart haar en felblauwe ogen die verraadden dat ze haar haarkleur aan een verfbeurt te danken had.

Sixten schatte haar een jaar of twintig. Hij werd even afgeleid door een zenuwachtig uitziende man die op hem afschoot en verzuchtte: "Oh gelukkig. Daar ben je eindelijk. Ik ben Jonas Berg." Hij stak zijn hand uit en lachte nerveus, toen Sixten die niet schudde. "Ik heb nog nooit eerder beveiliging in hoeven huren voor een signeersessie."

Sixten nam de boekhandelaar even in zich op en liep toen zwijgend bij hem weg om links en rechts wat andere handen te schudden. Hij zag bekende gezichten, mensen die hij gezien had bij eerdere sessies.

Berg sloeg geïrriteerd gade hoe hij met fans praatte en ogenschijnlijk geduldig met hen op de foto ging. De boekhandelaar liet het een poosje op zijn beloop, maar toen Sixten na een kwartier nog altijd geen aanstalten maakte om de winkel binnen te gaan, was zijn geduld op.

Hij beende op de schrijver af en zei op gemaakt vriendelijke toon: "Is het niet beter om dit binnen voort te zetten?"

"Ik sta hier prima," antwoordde Sixten en richtte zich weer tot de man naast zich, die hem een boek onder zijn neus duwde en hem een pen in zijn hand stopte.

"Meneer Jinks..."

"Ik kom zo." Sixten krabbelde iets in het boek en gaf het terug aan de eigenaar. Automatisch stopte hij de pen in de zak van zijn sweater. Met tegenzin volgde hij Jonas Berg de boekwinkel in en nam plaats aan een tafel, die middenin de zaak was neergezet. Op en naast het meubelstuk lagen stapels van zijn boeken.

Berg probeerde de dringende fans een ordelijke rij te laten vormen in een looppad van zijn winkel, maar slaagde daar slechts matig in.

Sixten haalde zijn sigaretten tevoorschijn, stak er één op en wendde zich tot de man, die het dichtst bij de tafel stond. "Zeg het maar..."

"Je mag hier niet roken," viel Berg hem in de rede.

"Ik betaal de boete wel," antwoordde Sixten en pakte een pen.

"Je mag hier niet roken," herhaalde Berg ongeduldig.

"Dan ga ik naar huis."

De boekhandelaar staaarde hem afkeurend aan, maar zei niets.

“Zeg het maar, gozer,” zei Sixten tegen de jongere man voor hem.

“Schrijf maar ‘Voor Annika’.” Ondanks dat Sixten het boek opensloeg en begon te schrijven, vond hij het nodig om eraan toe te voegen: “Dat is mijn vriendin.”

“Maak jij even een goeie beurt,” merkte Sixten op.

De man pakte het boek aan en maakte plaats voor de volgende.

Een meisje van een jaar of zeventien in een T-shirt en jeans gaf Sixten een beduimd exemplaar van *Koud Bloed* en stelde zichzelf zenuwachtig giechelend aan hem voor als ‘Svenja’.

Jonas Berg keek er afkeurend na en sputterde: “Het is de bedoeling dat je een nieuw boek koopt en dat laat sneren.”

“Wees toch niet zo’n zoutzak, man,” zei Sixten, sloeg het boek open en begon te schrijven. Hij richtte zich tot het meisje en gaf haar het boek terug. “Wil je ook nog een paar foto’s, schatje? Leuk voor op Facebook.” Hij wierp een snelle, tartende blik op de boekhandelaar.

Svenja straalde en draaide zich naar de jongen naast haar, om hem haar mobiele telefoon te geven.

“Nee,” zei Sixten en wees op Jonas Berg. “Hij.”

De boekhandelaar keek hem woedend aan, maar liet zich toen de telefoon in zijn handen stoppen.

“Hierop drukken,” instrueerde Svenja wijzend en liep toen om de tafel heen. Ongevraagd ging ze op Sixtens schoot zitten.

Berg maakte snel een foto.

“Wacht even,” zei Sixten, toen hij daarna aanstalten maakte om naar hen toe te komen en de telefoon aan het meisje terug te geven. “Ik zei ‘foto’s’, als in meervoud. Je gunt dat meisje toch wel een paar fotootjes voor op Facebook?” Hij sprak onnodig hard en zag dat zijn woorden het gewenste effect hadden, toen een aantal van de oudere bezoekers een afkeurende blik op de boekhandelaar wierpen.

Berg slikte zijn bezwaren in, deed een paar stapjes terug en maakte nog een aantal foto’s. Opnieuw naderde hij de tafel.

“Kijk even of ze goed zijn,” zei Sixten tegen Svenja. “Anders gaan we gewoon overnieuw beginnen.” Hij wierp een vuile blik op Jonas Berg.

“Perfect,” antwoordde Svenja. “Dank je.” Ze gaf hem een kus op zijn wang, stond op en maakte plaats voor de wachtende achter haar.

Sixten pakte een nieuw boek van de stapel en zei, zonder op te kijken: “Zeg het maar. Wat moet erin?”

“Wat dacht je van je telefoonnummer?”

Toen hij opkeek, keek hij recht in de blauwe ogen van de vrouw met de gothicjurk.

Ze steunde zogenaamd nonchalant met haar handen op de tafel en leunde voorover.

Zijn blik dwaalde automatisch omlaag, maar zodra hij besepte dat hij zat te staren, keek hij op en antwoordde met een glimlach: “Bij jou of bij mij?”

“Bij mij,” zei ze.

Sixten stopte de pen weer in de zak van zijn sweater, legde het boek terug op de stapel en stond op. Hij wist dat Axel Lund blij zou zijn met de krantenkoppen, die deze typische ‘Sixten Jinks-actie’ hem ongetwijfeld op zouden leveren.

Berg keek hem met verbijstering aan en stamelde: “Waar ga je naartoe?”

“Weg,” antwoordde Sixten.

“En zij dan?” vroeg Berg en gebaarde naar de wachtende fans.

“De mensen worden later gecompenseerd. Mijn mensen organiseren wel een *meet and greet*, waar niet alles om geld draait,” zei Sixten. “We hebben jou niet nodig.” Hij pakte de vrouw in de zwarte jurk bij de hand en trok haar mee naar de uitgang.

“Je hoort wel van mijn advocaat!” riep Berg achter hem.

De beveiligers hadden de nodige moeite om de menigte in bedwang te houden, zodra de mensen door kregen wat er gaande was.

Sixten keek achterom. “Tijd om te gaan,” concludeerde hij. “Kom op. Rennen.” Aan het eind van de straat trok hij de vrouw de hoek om, hield daar stil en lachte.

Zij ook.

“Hoe heet je eigenlijk?” vroeg hij.

“Elin.”

Hij liet de overbodige etiquette achterwege. Het leek nutteloos om je voor te stellen aan iemand die al wist wie je was. In plaats daarvan pakte hij zijn mobiele telefoon en belde Axel Lund.

Er werd niet opgenomen.

Hij had het kunnen weten.

Axel ging ervan uit dat de signeursessie minimaal een uur zou duren. Hij was waarschijnlijk de stad ingedoken en had zijn telefoon in de auto laten liggen.

“Ik bel wel een taxi,” zei Sixten.

“We kunnen gaan lopen,” stelde Elin voor. “Het is vlakbij.”

Hij haalde zijn schouders op en volgde haar, toen ze doorliep zonder zijn reactie af te wachten.

Ze ging een zijstraat in.

Er stond een bestelbus geparkeerd langs de stoepwand.

Toen ze het voertuig passeerden, stak een man van middelbare leeftijd zijn hoofd door het zijraam naar buiten en vroeg: "Mag ik u iets vragen?"

Sixten hield stil en keek de man en de passagier naast hem afwach- tend aan. De man achter het stuur kwam hem vaag bekend voor, maar hij kon het gezicht niet plaatsen.

"Bent u...?" begon de bestuurder.

"Ja, dat ben ik."

De man keek hem bevreemd aan, herstelde zich en deed een twee- de poging: "Bent u een beetje bekend hier in dit doolhof?"

Sixten knikte bevestigend.

De man pakte een plattegrond van Stockholm en wees. "Ik moet hier naartoe, maar ik weet niet eens waar ik nu ben," zei hij.

"Vlakbij," antwoordde Sixten en wees een plek aan op de kaart, twee centimeter verwijderd van de wijsvinger van de ander.

"Hé, daar woon ik vlakbij," merkte Elin op. "Als u ons een lift geeft, vertel ik u wel hoe u moet rijden."

"Prima." De man deed de deur open, stapte uit en opende de zijdeur van de bestelbus.

De jongere man die op de passagiersstoel met een mobiele telefoon zat te spelen, stapte ook uit, liep om het voertuig heen en stapte achter- in. Hij zei niets en hield zijn blik strak op het apparaat gericht.

De oudere man glimlachte naar Elin en bood haar galant de vrijgeko- men voorstoel aan. "Ga jij maar voorin. Dan wordt je mooie jurk niet vuil, daar achterin."